

fristen maa fastsættes relativt efter et Skøn, vil man ogsaa være glad over, at der er sat en Tidsfrist for den Oversættelsesret, der er forbeholdt Forfatteren, thi der kunde fremkomme Vanskeligheder ved, at Forfatteren havde en i det uendelige hvilende Rét til at forhindre Oversættelser.

Ikke saa lidt større ere saa de Afvigelser fra de gældende Retsforhold, som findes i Lovforslages Kapitel II, vedrørende Forfatterrettens Overgang til andre m. m. og her skal jeg især henpege paa de Bestemmelser, der vedrøre Arv af Forfatterretten. Efter de nugældende Love have vi faaet særskilte Arvelighedsbestemmelser paa dette Omraade, vi have faaet Bestemmelser, som ikke stemme med den almindelige Arvelovgivning i Riget. Det forholder sig saaledes efter vor nuværende Forfatterlov, at hvis en Forfatter gifter sig anden Gang og dør, saa vil hans anden Kone have udelukkende Arveret til hans Værker ganske uden Hensyn til, om der er Børn af første Ægteskab eller ej. Det er noget, man ikke ellers kender i dansk Arvelovgivning, der kan man ikke saaledes uden videre tilsidesætte Børnene af Mandens første Ægteskab, og det er ogsaa en Bestemmelse, der i og for sig er urimelig, og som maa antages tilfældig at være kommen ind under Paavirkning af udenlandske Forhold. Her gør Lovforslaget da omkring, idet det fører dette Forhold ind i det eneste rigtige Spor, nemlig at udstrække de almindelige Arvereglers Gyldighed til ogsaa at omfatte Lovens Omraade.

Ligeledes vil jeg henlede Opmærksomheden paa de Bestemmelser, der vedrøre en Kreditors Ret. § 12, 1ste Stykke viser, at en Kreditor ikke har nogen Ret over en Forfatters efterlædte Manuskript, og samme Paragrafs 2det Stykke viser, at en Kreditor ikke egenmægtig kan fremtvinge ny Udgaver af en afdød Skyldners Værker, men hvis der kommer en ny Udgave, saa kan han gøre Udlæg i det Vederlag, som Arvingerne faa for Udgaven. Ogsaa disse Bestemmelser maa i Virkeligheden siges at bringe Forholdene ind i et Spor, som finder almindelig Billigelse.

Med Hensyn til Bestemmelserne i Lovens 3die Afsnit, de almindelige Bestemmelser, skal jeg fatte mig meget kort og

kun ganske kort berøre § 38, der tager Hensyn til det kongelige Teaters Opførelsesret, hvormed det skal have sit Forblivende med Loven af 12. April 1889. Det er jo saadan, at det er en overflødig Paragraf. Det giver sig nemlig af sig selv, at det kongelige Teaters Opførelsesret vedbliver at være den samme, hvad enten denne Paragraf staar i Loven, eller den ikke staar der. Vil den højtærede Minister være med til at lade den udgaa, saa vil der jo ikke være noget i Vejen for det, men ønsker den højtærede Minister, at den skal blive staaende, saa kan enhver ganske simpelt gaa med til det, fordi den ikke vil gøre nogen Skade. Jeg fastholder kun det, at det nødvendigvis maa have sit Forblivende med de Bestemmelser som findes i en anden Lov, der ikke paa nogen Maade forandres ved det her foreliggende Lovforslag.

Jeg skal saa ikke længere dvæle ved de Bestemmelser, der vedrøre Ordningen af vor indre Lovgivning, men vende mig kort til den anden Side af Sagen, de Bestemmelser i Lovforslaget, der tage Sigte paa en Ordning af vort Forhold til andre Stater. I den Henseende vil man vide, at paa forskellige Omraader have de civiliserede Stater godkendt visse Regler for deres indbyrdes Forhold. Disse Regler udgøre det, man kalder international Ret. Paa andre Omraader har man søgt at tilvejebringe en lignende Gensidighed, saaledes at den enkelte Stat forpligter sig til at lade Fællesreglerne have Gyldighed for sine egne Domstole. Hertil hører den saakaldte Bernerkonvention, der tilsigter Afskaffelsen af en international Uret eller i hvert Fald en international Retsusikkerhed. Som jeg før berørte kan Produktet af Aandsarbejde skabe en Formuerettighed, og denne Formuerettighed maa fremmede naturligvis ogsaa have. Thi medens man paa det offentligretlige Omraade skelner mellem Indlændinge og Udlændinge, gør man jo ikke det i formueretlig Henseende. Den fremmede Stats Undersaat kan besidde Ejendom her i Landet, ligesom danske Stats Undersaatte kunne besidde Ejendom i Ulandet. Og naar nu i det hele taget Produktet af et Aandsarbejde kan betragtes som et Formuegode, der er retslig sikret, saa kommer Aandsarbejderens